Ч. 159. Второк 2 серпня (20 липня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостве на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи угорскі. — „Reichspost“ про австрийско-італіяньскі відносини. — Положенє в Португалії.

В пятницю по полудни відбула ся в Будапешті рада міністрів. Взяли в ній участь всі міністри, а короткий час був присутний також і бан Хорватії др. Томасич. Рада займала ся справами біжучими.

На однім з найблизших засідань ради будуть ухвалені остаточні постанови що до способу, в який Угорщина почтить 80-літні роковини пановання Цісаря Франц Йосифа I.

Вірджініо Ґайда оголосив в туриньскій часописи „Stampa“ статю, в якій займає ся основно відносинами між Австро-Угорщиною а Італією а особливо иньшими протиіталіяньскими стремлїнями в Австро-Угорщині. На сю статю відповів обширною передовицею в „Reichspost“ австро-угорский віцеадмірал Кіярі. Він підносить, що всі закиди Ґайди суть безосновні, лиш одно є вірне в єго статі: в Австро-Угорщині панує справді недовірє до італіяньскої політики, а походить оно з сего, що начальні круги у нас не знають нічого певного про італіяньску політику; заперечуванє того не здасть ся на нічо. Властива відповідь віцеадмірала Кіярі така:

1. Зачіпна війна зі сторони Австро-Угорщини против Італії цілковито виключена. Австро-Угорщина находить ся в так знаменитих відносинах, що не бажає собі від Італії нічого, а проте зачіпна війна булаб безцїльна і безмисльна.

2. Війна з Італією лиш тоді була би можлива і неминуча, коли би Італія стреміла до нарушеня цілости австро-угорских областий, або дбаючи про свої особисті інтереси, вмішала ся до наших внутрішних справ і змусила нас до війни.

3. А що є сотки признак, що Італія бажає при даній нагоді довершити „діла народного зєдинення“, тим можна пояснити сильно закорінене у нас недовірє взглядом наших союзників. Тим можна також пояснити наші оруженя, бо колиб мало прийти до сеї війни, то з ріжних взглядів була-б она дуже завзята. Доказом, як за границею безпристрастні круги оцінюють критичність положеня, є книжка французского капітана Дрірі, що недавно появила ся. Після основних і незвичайно вірних дослідів пограничних відносин і войскової ситуациї по обох сторонах, доходить він до такого висліду: „Зарівно австрийскі як італіяньскі оруженя суть звичайними средствами обережности. Мимо сего факт, що они відбувають ся, знаменний. Від тепер єствує на „границї Альп і Адриї нове войскове положенє“. А чи не є знаменним те нечуване вмішуванє заграниці, особливо Анґлії до справи будови наших страшних „Dreadnought-ів“?

Дальше каже віцеадмірал Кіярі, що сила італіяньскої фльоти напротив австрийскої є так значна (відносини 2·8:1), що в разі оружної розправи між ними австрийска фльота не видержала би, а через те булаб спаралїжована також акция сухопутного войска. Щоб отже Австро-Угорщина могла жити в мирі з Італією, мусить скріпити свою фльоту так, щоби вигляди на єї знищенє в разі війни зменшили ся; через те автоматично збільшать ся вигляди на мир.

Щож дотикає безпосередного непорозуміня з Італією, то після сказаного висше почин до усуненя єго повинен вийти з природи річи від Італії. Она повинна покінчити раз з підпиранєм іреденти та піти в слїди вірної союзнички Німеччини. Але чи можна увірити, щоби котре

---

2)

Чезіна де Фалько.

Римске оповіданє — В. Урбана.

(Дальше).

Фармачіста з великими короводами наложив очниці на ніс і дивив ся дітем довго і уважно на руку, мов би там можна було щось особливого побачити. Цїла громадка зацікавилась дуже і приступила близше, а Донна Лючія аж дух в собі заперла, так була вже рада знати, що аптикар скаже.

— То погана істория, Донно Лючіє! — відозвав ся наконець знахор з Ґенцано по довшій хвили.

— Madonna santissima, Пресьвятая Богородице, Дон Пєтро—відозвала ся перепуджена жінка—що хочете тим сказати?

— Що хочу сказати? Хочу сказати, що буде з ваших дітий.

— Ну, що?... — Кажіть же Доп Пєтро, кажіть!

— Оден буде убийником, другого убють, а третий стане злодієм! — сказав Дон Пєтро остро і страшно.

Бідна Донна Лючія аж скрикнула і мало що таки не зімлїла.

— О, вічний Отче там на небесах, що ви кажете Дон Пєтро? — крикнула она на весь голос. — Бідніж мої дітоньки, бідні мої —

— Та не верещіть і не заводіть, Донно Лючіє — відозвав ся Дон Пєтро поважно — на все єсть спосіб, лиш на смерть нема ніякого.

— Щож мені діяти, Дон Пєтро, що мені робити? — голосила груба Донна Лючія.

— Отже послухайте: того, що має стати убийником, дайте до школи, нехай учить ся на лікаря. Другого, котрого мають убити, віддайте до войска, а третого, що має бути злодієм, з того зробіть пициканьоля!

Сказавши то, Дон Пєтро обернув ся і пішов поважно улицею дальше. Всі, що стояли довкола, зачали сьміяти ся, а Донна Лючія, котра зміркувала, що то кпини з неї, присягала ся, па чім сьвіт стоїть, що фармачіста буде таки мусів своїх шість лїр заплатити.

Коли ми накупили собі присмаків у Ції Піппа, але не без того, що дивили ся єму добре на пальцї, пішли ми дальше на той горбок, де стояв монастир в тихій самоті.

— А ви чули, Дон Карльо? — спитав мене Фра Доменіко по хвили.

— А вжеж, що чув—відповів я.—Невинні люди, забавляють ся, що правда, трохи приперченими дотепами, але все-таки на правдиво римский спосіб.

—Не завсігди були невинні. Римский спосіб змінив ся дуже. Сьвіт, певно що постарів ся, Дон Карльо, але й став лїпший. Прочитайте собі рукопись.

За часпнку опісля потягнули ми за шнурок коло монастирских дверий, задзвонив дзвінок і залунав голосно по цілім тихім домі, а молодший братчик вийшов, щоби нам отворити. Ми пустились через дім на подвірє, а відтак підсїнем і вийшли до прекрасного, високо і свобідно положеного монастирского города, де ми зовсім нагло і безпосередно опинили ся перед чародійним образом, перед озером Немі. Темно сине і в ідилїчнім спокою, котрий не нарушують ніколи острі вітри або бурі, хоронене високими, як би від кратеру берегами, вкритими хорошими лїсами, споглядало озеро до нас мов би якесь велике незмириме око.

Довкола нас монастирский спокій, сьвята тишина. Тихо шелестить і пошептує щось в старих як сьвіт вязах та буках монастирского города. Цїла охрестність, як далеко лиш око сягне, красує ся в яснім сьвітлї сонця — місце мов створене до мріяня і думаня. Які то розумні були ті монахи, що якраз тут оснували собі свою оселю.

— Чи знаєте ще сї місцевости, Дон Карльо? — спитав Фра Доменіко. — Істория, яку розповідає стара рукопись, розграває ся по части в отсій стороні, яку тут видите перед собою. То онтам напроти нашого монастиря на другім боці озера, то мала оселя Немі, а онтой понурий, гордий будинок, то замок, котрий, як мені здає ся, належить ще і нині до родини Урзінів. Велика гора, яка піднимає ся на право від нас, то Монте Каво, найвисший вершок альбаньских гір. То сьвяте місце тота гора. Давнїйше стояла там сьвятиня Юпітера а тепер єсть монастир Домініканів. Але ви то все й самі знаєте, бо самі розслїджували развалини сеї старої поганьскої сьвятині. Лиш здаєсь, що гора під ту пору, коли тут стала ся тота

італіяньске правительство зважило ся поважно інтервеновати в тій народній справі, не побоюючи ся зметеня з поверхні землі? А прецінь така лише відважна інтервенция могла би довести до порозуміня.

В Портуґалії розпочав ся виборчий рух. Радикальне правительство буде мусіло звести боротьбу зі звединеними опозицийними сторонництвами. Проґресисти, умірковані реґенерадори, націоналісти, сторонники Франка укладають спільні листи і видають спільні відозви. Сказано там, що президент міністрів Техейра приняв радикальну програму, бо надіє ся вдоволити скрайні сторонництва, які старають ся довести державу до упадку через те, що поробить їм уступки в деяких областях. В той спосіб підкопує він повагу держави і кермуючих державою чинників, щоби здобути собі прихильність скрайних живел.

В Лізбоні уложили опозицийні сторонництва звединену листу, на яку упадуть голоси всіх горожан, які не суть републиканцями. Лізбона розпадає ся на два великі табори, републиканьский і консервативний. Нема там однак місця на посереднє сторонництво, як радикалізм Техейри. Правительство може отже задержати мандати в Лізбоні для монархістичних представителів, коли не поставлять власних кандидатів, які здобули би лише незначне число. Однак оно хоче поставити власних кандидатів і в той спосіб, здаєть ся, 10 мандатів в Лізбоні дістане се републиканцям, замість дотеперішних 4. В Портуґалії рішає іменно релятивна більшість. Републиканці мають около 10.000 голосів, монархісти разом около 16.000, з чого на теперішні опозицийні сторонництва припадає около 10.000, прочі на теперішнє правительственне сторонництво. Певна система виборчої пропорциональности запевняє побідженому сторонництву один або два мандати, крім сего є в звичаю, що сторонництво більшости не оспорює певного числа опозицийних кандидатів в сей спосіб, що на 15 мандатів ставить 14 кандидатів. В той спосіб наслідком обовязкової добровільної пропорциональности витворила ся своєрідна система. Сим разом хоче правительство віддати републиканцям добровільно знов два мандати, підчас коли конституцийний опозицийний бльок рішучо поборює републиканців зарівно в Лізбоні, як і в цілім краю. Бльоку зложеного з тілько сторонництв не було ще доси в Портуґалії. Вислід виборів буде отже дуже цікавий.

Новинки.

Львів, дня 1-го серпня 1910.

— Ц. к. Краєва Рада шкільна іменувала: Ярослава Лицу, суплента школи машинового шльосарства в Тернополи дійстним учителем тої школи: заступн. учителів Арн. Сметану в гімн. в Перемишли „на Засяню“, дра Теоф. Глушкевича в нім. гімн. у Львові, Ів. Хвастовского I поль. гімн. в Тернополи; — перенесла: Йос. Добрудзкого, окр. інспектора шк. зі Зборова до Ланьцута, заступників учителів: Юрія Ростковича з I реальної школи у Львові до філії рускої гімн., у Львові: Івана Шпитковского з польскої до рускої гімн. в Перемишли.

— Відзначенє вояка. Рядовий 15 пп. Іван Збрик вістав відзначений Найясн. Паном срібним хрестом заслуги за уратованє дитини з нараженєм власного житя з горіючого дому.

— Зміна власности. Добра Тарґаків, Тартаковець, Копитів в сокальскім повіті перейшли на власність п. Марії зі Станків Едерової за ціну 5 міліонів кор. Ті добра обнимають 5.300 моргів, в чім є коло 1900 моргів дубового ліса, 4 горальні, млин турбіновий та інвентар живий і мертвий.

— Виміна словіньских і сербских дітий. Білгородскі і люблянські товариства зробили умову, на підставі котрої в часі шкільних ферий оба народи поміняють ся дітьми. До Сербії мають приїхати на вакациї словіньскі діти, а до Країни сербскі. Тим способом оба народи хотять війти в близші взаємини.

— Арештованє почтмайстра. В Бядолїнах арештовано почтмайстра Кендзьора, ем. жандарма, що від півтора року допускав ся численних дефравдаций, головно з листами від селян з Америки. Здефравдована сума переходить квоту 10.000 К. Кендзьор старав ся удавати крадіж з вломом.

— Дрібні вісти. Є. Е. гр. Аґенор Голуховский, б. міністер справ заграничних, приїхав до Львова. — В Кольонії найдено онодги 53-літну жінку дорожника Вебера, повішену на вікні, 32-літну єї дочку під вікном задушену, а в ліжку задушених 3 дітий тої дочки в віцї від 3—7 літ. Веберова була вже раз уміщена в заведеню для божевільних, але звідтам єї випущено. Тепер певно в приступі божевільства задусила дочку і троє своїх внуків, а відтак сама відобрала собі житє.— На кружляку росийскім „Адмірал Корнеєв“ недалеко Виборга найдено в каюті убитого підофіцира Напюшина, а побіч него з револьвером в руці лежало тіло одного з моряків. Здаєть ся, що той моряк убив підофіцира, а відтак відобрав собі житє.

— Огні. Дня 24 с. м. вибух о годині 12 в ночи в забудованю Василя Матейка на Балках під Снятином огонь і знищив до тла стодолу, наповнену сегорічним збіжем, та стайню, в котрій згоріло теля. Шкода виносить понад 4.000 К. Нічо не було обезпечене. Першими, що прийшли з помочию, були снятиньскі Січовики під проводом свого кошового Василя Радевича, котрі виратували хату і кошницю вертости 3.800 К.

† Померли: Евг. Стернюк, пар. учитель в Заставній на Буковині, дня 24 липня, в домі своєї сестри Анни Клодзиньскої в Путятинцях в 22 р. житя. — Іван Гришак, студ. 3 року теоль., дня 28 липня, в Лисци в 23 ім році житя.

— Цїсарскі маневри відкликані. На авдиєнції в пятницю шеф ґенерального штабу ген. Конрад фон Гецендорф здав Цісареви справу про стан носатини, що ширить ся між кіньми перемиского корпуса, а в слід за тим Цісар відкликав сегорічні маневри. На пересуненє терену та зміну пляну нема вже часу, тим більше, що вже дотеперішні приготованя до маневрів пожерли великі суми. Самі приготованя цісарскої кватири коштували доси 60.000 корон, а що вже говорити про всілякі технічні роботи на терені маневрів по галицкім і угорскім боці. В послідних часах є то третий випадок відкликаня цісарских маневрів: в 1898 р. відкликано їх з причини атентату на Цісареву Єлисавету, а в 1904 р. з причини посухи. Як звістно, пошесть носатини захопила майже половину перемиского корпуса, бо два полки кавалєрії і шість полків піхоти. Перший випадок зарази постиг коня одного штабового лїкаря в Ярославі. Дальші випадки прокинули ся в 89 п. піхоти, котрого два баталїони стоять в Ярославі, оден баталион в Любачеві, а оден

істория, була далеко більше вкрита лісами. Маєтности родини Кольоннів, Вальмонтоне, Олевано, Петрелля і як они там ще називають ся, лежать або лежали більше на схід і тягнули ся аж в Неапольщину, де був також ославлений ліс Фаджжоля, котрий нині також вже щез. Все, бачите, вирубали. Коли тут підете трохи дальше вздовж берегів озера, побачите навіть Рокка ді Папа а там далеко, далеко на заході видко ясну поблискуючу смугу — то море. А та велика, темна маса пороху онтам в долині, з котрої вистає баня церкви сьв. Петра мов знак остороги серед пустого, пристрастного сьвіта, до Рим. Лиш коли будете читати ту історию, мусите уявити собі середновічний Рим з сотками цегольних башт, в котрих зухвалі, бутні шляхотскі римскі роди ховали свою добичу з рабунків, свої скарби та й себе самих підчас безнастанних борб і межиусобиць, які вели з собою.

— А то тота історня діє ся в середновічних часах, Фра Доменіко?

— Зараз прочитаєте єї собі самі. За хвилинку. Розтягнете ся відтак на траві, коли попоїсте, і будете читати а я піду помолити ся.

Він пішов і приніс мені за кілька мінут рукопись. Була то велика, старанно в свиньску скіру оправлена книга, написана дуже читким, виразним письмом з красними ріжнобарвно помальованими початковими буквами. Чернець, котрий то писав, мав, видко, богато часу і терпеливости а на всякий случай був менше нервовий, як який новочасний писатель. Папір був міцний і грубий, але пожовклий а місцями мав сліди від присмаленя. Мова була середновічна чернечо-латиньска, значить ся італіяньска, перемішана всілякими латиньскими додатками і висловами. При перекладі старав ся за сильні иноді вирази поробити лагіднійші а вільним перекладом не зрозумілі нині слова і відносини поробити зрозумілими.

Я відсунув своє снїдане на бік і закурив собі циґаро. Вже з самої чемности предложив я одно й Фра Доменікови, але той лиш почервонів ся.

— Не бійтесь, закуріть, Фра Доменіко — сказав я — ми прецї всї грішні люди.

— То не повинно бути — відповів він з тиха — але иноді потягнув кілька разів, коли сонце вже заходить.

Він вложив циґаро за загнений рукав і пішов поволи а я зі своєю рукописию положив ся на траву під старим деревом в монастирскім городі і став читати, що слідує:

2.

Правдиву історию дівиці Чезіни де Фалько да Немі розповів після фактів брат Джіроламо да Вельмонте в році господнім 1589, а в четвертім році панованя нашого найсьвятїйшого Отця, папи Сикста V.

— — — Яких трийцять літ тому назад явив ся в сих сторонах чоловік, що називав ся Джеральдо де Фалько і походив з Неапольщини. Був то дуже сильний і хоробрий мужчина, але небавком розійшла ся чутка, що то чоловік скорий до насильства і безвзглядний та задля многих розбоїв і убийств мусів втікати із своєї вітчини.

Мимо того, або може якраз длятого[1]) знайшов Джеральдо де Фалько службу у нашого папа, князя Вітторія Урзіні. Він навіть зробив его з літами проводирем, бо він в безнастанних борбах і усобицях Урзінів з своїми сусїдами і суперниками показав ся хоробрим вояком і хитрим, досьвідним борцем. Яко такий оженив ся Джеральдо де Фалько з Беатрічею Убальді, котра принесла єму в подружє замок Немі з кількома виноградниками і він від тепер називав ся Джеральдо де Немі, хоч замок Немі лежить далеко звідси на спадах гори Монте Каво. З того подружа були один син, Петро де Фалько, хитрий, битий на всї боки і захланний чоловічиско, і одна донька, Чезіна де Фалько, героїня сего оповіданя.

Брат Єронімо, котрому ся люба дитинка була дуже сподобала ся, намалював з неї образ, котрий можна ще й нині видіти на замку в Немі. На нїм видко Чезіну де Фалько яко дитину, що мала сім до вісім літ з делікатним личком, несьмілими майже трусливими очинятами, мов би прочувала ту судьбу, яка єї ждала на сім сьвіті. Буйне, красне, чорне як вуголь волосє есть причесане на бік і скручене в довгі кучерики, шия біленька як сніг, знатної, справжньої римскої елеґантиї, на плечох має завішений червоний плащ з ковніром з золотою на нім вишивкою.

(Дальше буде).

---

[1]) Італіяньский бриґантизм (розбишацтво) удержував ся в середновічних часах і ще аж до новійших часів якраз для того, що вельможі і могутні особи приймали таких людий охотно на службу до себе, а коли они вже раз до них належали, то боронили їх від всякого переслїдуваня. (*Примітка автора*.)

в Городку. Сей полк вирушив з кінцем мая с. р. на вправи в стріляню до Старого Самбора, а оден єго баталіон стояв від 23 мая до 3 червня в місцевости Спас. Тут між кіньми машиново-карабінового відділу прокинула ся носатина і шість коний треба було сейчас убити. Отже можливе, що заразу заволічено з Ярослава або Городка, де она показала ся була ще перед вимаршом полку на стріляне. По 89 полку прийшли полки 9 і 77 з Перемишля до Старого Самбора до стріляня і коли тепер они вернули до Перемишля, на всі коні наложено контумацію, аби недопустити до дальшого розширеня зарази. Те саме треба було зробити з кіньми 90 п. піхоти і 18 та 34 п. краєвої оборони, а вкінци 13 п. гузарів в Городку. Для спиненя дальшого ширеня носатини установлено специальну ветеринарийну службу в повітах самбірскім, сяніцкім, ліскім, стрийскім, перемиским і ярославскім. Хороба носатини дуже небезпечна, бо зараздива і невилічима. Проявляє ся у виді прищів на слизній оболоні в носі, мозкових яминах, гортанці і легких. Прищі ті ятрять ся і гниють і розкладаючи кров, викликують смерть копя. Недужого коня найліпше зараз убити, аби бодай другі коні уратувати перед зараженем.

— **Гарем бувшого султана Абдул-Гаміда** дає чи мало клопоту турецкому правительству. Спершу обчисляли, що число жінок Абдул-Гаміда виносити може около 200 осіб, тимчасом показало ся, що то число значно вище, бо гарем прогнаного султана числить разом зі службою 746 голов. До того дочислити треба ще ті одаліски, котрі вірні до послідної хвилі свому володареви, удали ся з ним на вигнане до Вілля-Алятіні. Все те великий клопіт для теперішного турецкого правительства. Не хотячи просто викинути тої хмари жінок б. султана на улицю, мусіло заняти ся їх долею, тим більше що они виступають з претенсією до правительства по 184.000 турецких фунтів, а се виносить около 4 міліони франків. Річ природна, що правительство не хоче признати сеї претенсиї, але предложило парляментови полагодити справу визначенем одаліскам „емеритури", котрої висота зависить від ранґи даної женщини і вагає ся між 100 а 500 пястрами місячно (1 пястер = 22 сотики). Парлямент приняв то внесене правительства і тим способом султанові любки забезпечено на старість, а Турциї прибула одна особливість: „одаліска на емеритурі".

— **Вимираюча Франция.** В „Journal des Débats" звістний француский економіст Ієруа Болiє счинив алярм з причини вимираня Франциї. Виказує він, що в 1861 і 1866 рр. число уродин у Франциї переступало пе міліон і перевисшало число випадків смерти річно о 140 до 160.000. Від сорок літ то число уродин не повторило ся ніколи, а від 1907 р. упало низше 800.000. Від 1890 р. шість літ дали перевишку смертий над уродинами, а се відношене по думці автора зробить ся постійним. Вимиране Франциї приспішуєть ся з року на рік. Коли Бретонія, Вандеа, Льозера, північні департаменти переймуть духовий настрій Бурґонії або Гасконії, число уродин зменшить ся знов о 50.000. Ходить вже не лише о авторітет політичний і войсковий, але о істноване народу. Властивий француский нарід по місцьох поколіннях може перестати істнувати, як се доказати можна при теперішній системі виховуваня одної або двох дітий. На місци населеня французкого походженя утворить ся конґльомерат флямандских Бельґійців, Німців, Іспанців, Італіянців і той конґльомерат ріжних рас заступить населене француского племени, котре в часі трох поколінь стопиє до половини, а в часі шести поколінь до четвертини.

Телеґрами.

Відень 1 серпня. З Барцельони доносять, що побоюють ся там поважних подій. Ціле місто жиє в непевности. Улиці пусті. Переходять ними лише кінні патрулї. Полиция і войско сконсиґновані. Провід над войском обняв ґен. Вайлер.

Будапешт 1 серпня. Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Загреба, що бан Томасич не конче прихильний становищу сербско-хорватскої коаліциї. Коли коалиция не уступить настане криза.

Білгород 1 серпня. Урядовий комунікат заперечує поголосці немов би Сербія разом з Болгарією запротестували против зарядженого Туреччиною розоружене населеня.

Константинополь 1 серпня. Часописи доносять, що великий везир виїде дня 9 с. м. до Мариєнбаду, де стрітить ся з ґр. Еренталем.

Рим 1 серпня. Osservatore Romano доносить, що вчера до год. 5 по полудни не надійшла ніяка нота від іспаньского правительства.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поізди поспішні визначені грубыми друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**. **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).